

DØD MAGI

Episode 1: Jordskjelv

Robert Botn



Forsideillustrasjon av Kristoffer Lindseth.
Copyright, 2015.

Tekst av Robert Botn.
Copyright, 2015.

Ingen deler av denne publikasjonen (inkludert
forsideillustrasjon) skal trykkes eller gjengis
i noen annen sammenheng, uten samtykke fra
forfatter og/eller illustratør.

Til Selma Eline

Jeg håper denne historien en dag vil kunne lære deg
noe om hva som er viktig i livet.

Det anslås at omlag 27 millioner mennesker i 2015 blir tvunget til å arbeide mot sin vilje og uten lønn. En stor andel av disse tvinges til prostitusjon. Slaveri er fortsatt en realitet i verden i dag. Organisasjon A21 arbeider aktivt med å redusere antallet av slaver - ett medmenneske om gangen.

Denne e-boken er gratis for nedlasting. Forfatteren oppfordrer heller leseren til å donere et lite beløp til A21.

Om Død magi-serien

Serien som nå har fått navnet *Død magi* ble påbegynt for mange år siden. Det er faktisk snakk om så mye som 13 år siden de første såkornene til denne historien ble sådd, og jeg gjorde mitt første, famlende forsøk på å skrive en fantasy-roman. Den gangen het historien fra denne magiske verdenen *Fanget av frihet*.

På veien frem mot sin endelige form, har historien blitt ikledd mange ulike drakter og hatt flere ulike navn. Da jeg først begynte på historien som dreier som om hovedkarakterene i *Død magi* - dette var året da jeg gikk forfatterstudiet ved Høgskolen i Telemark - het serien *Blåsby-mysteriene*, og første bok i denne serien het *Peter og professor Rosenkrantz' store hemmelighet*. Etter hvert fikk serien navnet *Entraenes arv*, så *Grensevokterne* - og prosjektet het i en periode *Anselma-trilogien*.

I 2014 gav jeg ut romanen *Tobi Takina - Nidingøye*, som foregår i det samme universet og dreier seg om mange av de samme karakterene. *Død magi* var opprinnelig navnet på bok 3 i *Entraenes arv*-serien. Men nå har jeg altså valgt å gi serien om Gabriel Blight og Isabella Saunders dette navnet.

Historien i serien *Død magi* foregår 11 år før handlingen i *Tobi Takina*-serien. Serien kan likevel fint leses parallelt med historien om *Tobi Takina*.

Episodene i serien i *Død magi* vil bestå av gamle og nye tekster i skjønn forening. Jeg er veldig glad for å kunne dele denne historien med deg - og jeg håper du vil få en god leseopplevelse.

God fornøyelse!

Prolog

En velspilt rolle

Da de tjue haktoshene fra Rachâm var blitt ført under bakken av maruene, satte Gerwin seg ned på tronstolen med et stønn.

«Hvorfor tok du fanger, din idiot?» Han sendte broren et kjølig blick, og løftet vinkaraffelen opp fra bordet ved siden av seg. Han helte opp et fullt glass, og tømte det i to store slurker.

Rigerian trakk på skuldrene, og smilte. «Fordi jeg kunne?»

«Hva får deg til å tro at jeg trenger enda flere slaver å holde styr på her i byen? Vi er allerede over smertegrensen. Maruene har problemer med å holde styr på dem. Kanskje jeg burde sette deg til å passe på de tjue du dro med deg? For pokker, jeg gir deg én

enkel ordre og du roter det til ...» Han sukket. «Men jeg har vel bare meg selv å takke, når jeg overlater et slikt ansvar til deg ...»

Rigerian gjorde sitt beste for å ignorere brorens nedlatende kommentarer, og fortsatte i et avbalansert stemmeleie. «Ta det med ro, bror ... Jeg ville bare sette et eksempel, ikke sant? Når du sender meg avgårde som en hvilken som helst annen tjener, bør jeg i alle fall få lov til å more meg litt. De respektløse haktoshene, de lo av meg ... De lo av – deg også.»

Gerwin satte øynene i Rigerian og fylte glasset sitt på nytt.

«De kalte deg stakkarslig, siden denne staven er så viktig for deg. Og ærlig talt må jeg si at jeg synes de har et poeng.»

Gerwin rettet seg brått opp i stolen, og holdt på å søle ut vinen i prosessen. «Du har aldri elsket noen, Rigerian, så ikke ..! Du vil aldri kunne forstå ...»

«Nei, jeg vil vel ikke det.»

Gerwin gransket blikket hans, og Rigerian

strevde nå med å holde et gryende smil i tøylen.

«Hva er det du innbiller deg at du vet?» sa Gerwin, og reiste seg. Han satte fra seg vinglasset og tok et steg mot ham. Så hadde Rigerian altså ikke klart å skjule sine innerste tanker for broren denne gangen heller. Gerwin var urovekkende flink til å tyde hva han tenkte. Rigerian ville måtte trå varsomt.

«Absolutt ingenting. Du har tross alt gjort det svært så klart for meg at jeg ikke forstår noe som helst.»

Gerwin snøftet. «Offerrollen kler deg dårlig, Rigerian. Kom deg ut herfra, før lysten til å klappe til deg overmanner meg fullstendig. Og prøv å gjøre noe fornuftig med tida di, i stedet for å kaste bort min.»

Gerwin vendte ham ryggen, og Rigerian innså at han nå hadde enda en mulighet til å late som om storebror var ham fullstendig overlegen.

«Du vil ikke ha tak i den staven for å vekke opp din elskede Tindra,» sa han med så mye forakt som han maktet å få presset inn i en setning. Det så

ut til å fungere. Gerwin stoppet og snudde seg sakte mot ham. Han så ut til å være imponert over brorens mot, samtidig sjokkert over at det gikk an å være så dum. Rigerian fortsatte: «Du føler deg nødt til å finne denne staven, for å være sikker på at du vil vinne den avgjørende kampen mot entraene. Og når jeg ikke lenger er til noen nytte for deg, vil du forsøke å drepe meg. For det er sånn du er. Du elsker ingen, du deler ikke, du er ikke nådig, du ...» Rigerian latet som om han nærmest var på gråten av sinne. Han kunne se at Gerwin fortsatt maktet å holde raseriet i sjakk. Dermed satte han inn et siste stikk. «Vet du hva jeg tror? Jeg tror ikke at du noen sinne har elsket Tindra. Du ble bare tiltrukket av de voldsomme kreftene hennes. De tente deg, på et eller annet sykt vis. Men nå som hun er død, har du én bekymring mindre. Du har ingen planer om å bringe henne tilbake til livet. Du er redd henne, det er det du er.»

«Si meg, ditt krek ... Innbiller du deg virkelig at jeg ville hatt problemer med å ta livet av deg?» Han

fnyste. «Jeg kunne knekt ryggen din med to fingre, tatt livet av deg med ett eneste ord!»

Gerwin klappet til ham med så stor kraft, at Rigerian var redd han kjente et par jeksler løsne. Han tok seg til kjeven og spyttet en blodig klyse ned på marmorgulvet. Han kjente smaken av metall i munnen, og smilte.

Perfekt! tenkte han, og hoppet på Gerwin med et tilgjort brøl av sinne.

Han lot Gerwin hive ham i veggen, og ble liggende sammenkrøkt på gulvet inntil Gerwin sto fremoverlent over ham og lo hånlig. «Du er en skam for Priva-navnet, veit du det?»

Rigerian ynket seg.

«Pell deg ut herfra,» sa Gerwin. «Jeg orker ikke å se på deg.»

Rigerian kom seg på bena, og gikk ut sidedøren, med bøyd hode. I det samme døren lukket seg bak ham, rettet han seg opp og smilte. Han spyttet en ny blodklyse og gikk ned trappen til gatenivå. Han

kjente at kjeven var hoven, men smerten var verdt det. Han passerte en gruppe med slaver som satt og hvilte seg, omgitt av fem utålmodige og vaktsomme maruer – disse grønne, hengslete nebbapene som Gerwin med et løfte han aldri ville holde, hadde lurt til å holde oppsyn med slavene. De kikket opp på ham. Det var ikke vanskelig å ansiktsuttrykkene deres. Gerwin hadde igjen gitt den svakelige broren sin en lærepenge. Og i Rigerians øyne var det helt topp at så mange som mulig fikk inntrykk av at han var en kujan, en liten pyse. Han hadde alt å vinne på det.

Rigerian satte kursen mot den nordlige byporten, og maruene åpnet den for ham. Jeg fikk i alle fall mistankene mine bekreftet, tenkte han. Når Gerwin ble avslørt, ble han rasende. Slik hadde det alltid vært. Så var han altså usikker på sin egen styrke. Utmerket.

På toppen av en liten åskam stoppet Rigerian et kort øyeblikk og kikket ned på ruinene etter det som en gang hadde vært en av de mest pulserende byene på hele Plagma; Hiakor. Nå var det ikke stort igjen av denne en gang så vakre byen. Rigerian kikket seg over skulderen. Han kunne ikke fordra den nye byen (eller snarere festningen) som Gerwin holdt på å bygge med materialer fra Hiakor. Bråket, sementstøvet, stanken fra slavene og maruene, de trange gatene og smugene, de kalde og grå overflatene. Nei, Rigerian holdt seg helst så langt unna dette latterlige symbolet på brorens dekadens som overhodet mulig.

Gerwin hadde sagt noe flåsete om denne byggeprosessen, om at han slik ville utslette det som hadde vært, for at det skulle glemmes. De kommende generasjonene av innbyggere skulle anerkjenne ham som eneveldig mester, konge – og gud. Rigerian smilte oppgitt for seg selv.

Gerwin hadde plyndret og drept innbyggerne i Hiakor, og ikke bare mennene, også kvinner og

barn. Og mens han holdt på hadde han sendt Rigerian stolte, barnlige smil. Rigerian angret til tider på at han ikke hadde tatt livet av broren den gangen. Da hadde han vært ferdig med den latterlige mannen og alle påfunnene hans. Rigerian hadde aldri hatt brorens hang til brutalitet. Han visste at de delte den samme sulten etter mer makt, men utover det var de totalt forskjellige. Gerwin ville vært fornøyd med å kunne sitte på tronen sin og bli tilbedt av underkuede slaver, mens han spiste som en konge og hadde tilgang til vakre kvinner og dyr vin. En enkel sjel. Rigerian ville ha mer. Han ønsket innsikt, alltid mer innsikt. Han ville også tilegne seg makt, men ikke for å bli tilbedt eller for at han skulle kunne legge menneskeheten under seg. Nei, slikt gav ham ingenting. Det eneste som betydde noe for Rigerian, var målet om å en gang kunne si til seg selv: ”Jeg er den aller mektigste, om jeg vil kan jeg leve evig, men jeg velger å dø.” Bare når dette målet var nådd, ville han være fornøyd. Hva var vel makt over mennesker verdt? Makt over Vard-

alene, derimot, makt over de tretten universenes voktere av godt og ondt – eller kanskje vokternes skaper? Hvis disse mektige vokterne var skapt, hvem var i så fall mektig nok til å skape dem? Og ville Rigerian en gang kunne frarøve vedkommende makten?

Byen til Gerwin var bygget i armert betong, og var omgitt av en høy hvit mur, støpt i en femkant. Ved hvert hjørne strakte et utkikkstårn seg femti meter opp mot himmelen. På toppen av hvert tårn var det blitt plassert en stor skorpionhale, støpt i rent gull. Skorpionhalen hadde Gerwin gjort til sitt symbol, og halene som nå glitret svakt i den lave ettermiddagssolen gjorde det klinkende klart for enhver som måtte være i tvil, at denne byen tilhørte ham.

Rigerian hadde selv fått se hvordan maruene hadde støpt glasskår og knivblader inn i betongen langs toppen av muren. Denne støpejobben hadde Gerwin fått maruene til å utføre i all hemmelighet. Skulle slavene mot formodning klare å komme seg over muren, ville de ikke overleve skadene de ble

påført.

Slavene var blitt forespeilet at de ville kunne dra hjem når byen sto ferdigstilt, men Rigerian visste bedre. Slavene kom til å måtte arbeide for Gerwin resten av sine liv.

Rigerian spyttet og fortsatte ned den slake skråningen på motsatt side av åskammen.

Kapittel 1

Uforklarlige fenomener

Enda et grønt skinn før over himmelen, og Gabriel kjente igjen den deilige vibreringen i bakken. Han smilte fornøyd.

De siste månedene var det blitt rapportert om underlige jordskjelv på alle kontinenter, som forskerne ennå ikke var i stand til å forklare. I et desperat forsøk på å beskrive det som foregikk, hadde de sagt at det var som om en slags bølger fra det ytre rom kolliderte med jorda – og derav disse jordskjelvene. De verste skjelvene hadde så langt forekommet i Afrika og kunne vare i bortimot et døgn av gangen. Der hadde hele byer rast sammen, og liv hadde allerede gått tapt.

I Skottland ble det nå registrert ett til to skjelv

i uka. Noen måneder tidligere ble det på det meste registrert ett nytt skjelv omtrent hver tredje uke. Og ikke bare kom skjelvene nå oftere og oftere, de ble også kraftigere for hver gang. Forskerne kunne også opplyse om en uforklarlig lysende grønn hinne i den ytterste delen av atmosfæren, som stadig spredde seg ut over himmelhvelvingen. Det var ikke mye om å gjøre før hinnen lukket seg helt rundt jorda. Den var ikke så lett å få øye på i dagslys, men når mørket falt på ville det bare være mulig å se stjerner noen få steder, og den engstelige summingen ville igjen sette til. Gabriel fikk ikke nok av den trykkende stemningen, de urolige blikkene, uromeldingene fra forskere som desperat prøvde seg med den ene teorien etter den andre. Forskerne kunne egentlig ikke si så mye mer om dette fenomenet enn de kunne om jordskjelvene, men at det muligens var en sammenheng mellom de to kunne de ikke se bort ifra. Mange var engstelige, men Gabriel Blight praktisk talt jublet over det som foregikk. Han var av den oppfatning at det skjedde

for lite spennende, at verden bød på altfor for få utfordringer, gav for lite motstand. Han var i ferd med å kjede livet av seg.

Gabriel hadde vandret målløst omkring i Edinburghs travle gater hele dagen, sammen med bestekompisen, Ralph. De kjente alle kriker og kroker i denne byen så altfor godt, siden de ikke gjorde stort annet enn å vandre gatelangs på utkikk etter noe å fordrive tiden med. Nå var de nede ved sjøen, ved Seafield Industrial Estate. Et perfekt område for tenåringsgutter med fingre som klør etter å bombe. Idet de krysset Street og gikk inn på parkeringsplassen, dro de hettene på genserne over hodet. Sola var i ferd med å gå ned, og butikkene var stengte for dagen. De rundet hjørnet bortenfor Halfords, og Gabriel kikket seg over skulderen før de snek seg inn mellom Halfords og Remnant Kings. På baksiden av de to lagerhallene dro de av seg sekkene og hentet frem sprayboksene. De tok på seg gassmaskene og påbegynte arbeidet med nok et fargerikt mesterverk.

Kapittel 2

Gjemsel

Tvillingsøstrene Isabella og Mindy Saunders var like som to dråper vann. Like langt og lyst hår, like store og grønne øyne. Og jo eldre de ble, desto flere var det som tok feil av dem. Og det skulle også mye til for å klare å holde dem atskilt lenger enn et par timer av gangen.

Mens de ventet på at fostermoren Audrey skulle bli ferdig med kassaoppgjøret på M&S Supplies, lekte de gjemsel mellom lagerhallene. Gjemsel hadde vært favorittleken helt siden de var småunger. Nå var det Isabellas tur til å lete etter Mindy, og hun fulgte magefølelsen – noe som vanligvis fungerte veldig godt. Hverken Isabella eller Mindy kunne forklart akkurat hvordan de gjorde det, men de kunne føle seg

frem til hverandre. Det hadde bare alltid vært slik. Isabella kikket raskt opp på de regntunge skyene som hang lavt over Edinburgh i dag. De bar løfte om et kraftig regnskyll men Isabella ville mye heller bli våt til skinnet enn å tilbringe resten av kvelden i den trange leiligheten inne i byen. Når de kom hjem, ville de ha Audrey på nakken resten av kvelden ... Kjipe, umedgjørilige, deprimerte Audrey. Nei takk.

Isabella kunne merke at hun nærmet seg Mindy. Hun rundet hjørnet på en av lagerhallene og kjente at Mimmi ikke var langt unna. Den prikkende følelsen i brystet, varmen i hendene. Isadora strakte ut hendene og et smil bredte seg om munnen hennes ... Jeg vet at du sitter bak de pallene der, Mindy. Hun listet seg nærmere, men hørte brått en kjent stemme, som fikk hjertet hennes til å gjøre et hopp i brystet. Gabriel Blight ... Og der, mellom to containere om lag 50 meter lenger borte så hun en av største sløvingene i hele Edinburgh. Hun beit seg i underleppa. Gabriel og Ralph var i full gang med å spraye et slags grønt

romvesen på murveggen foran seg. Hun kunne ikke fordra tagging, men hun måtte faktisk innrømme at de faktisk var ganske så dyktige. Og det var vel stort sett det eneste Gabriel var flink til. Han strøk i nesten alle fag på skolen. Det hadde for det meste å gjøre med at han knapt var til stede.

Gabriel var lav, men mer muskuløs enn de fleste andre guttene på skolen. Han hadde brunt bustete hår, og gikk til enhver tid i de mørkeste klærne som var å oppdrive. Det var ikke så ofte han smilte. Som regel var han sur som ei padde. Men når han en sjelden gang smilte ... Isabella kjente til sin irritasjon at hun rødmet. Hun snudde seg vekk og stønnet. Hva er det du tenker med, Isabella? Skjerp deg.

«Og hva er det du står og glor på?» sa Mindy, som plutselig hadde dukket opp ved siden av Isabella – uten at hun hadde merket noe som helst. Isabella skvatt så hun holdt på å ramle, og rynket øyenbrynene sint – fordi hun ble skremt, men også fordi Mindy hadde klart å overliste henne på denne måten. Det var

Gabriel sin skyld. Han hadde det med å rote det til for alle rundt seg.

Isabella møtte det oppkavede blikket til Mindy. «Jeg glor ikke på noe som helst,» sa hun, irritert.

Mindy så et øyeblikk litt forvirret ut, som om hun ikke visste hvor hun var, men så kom hun til seg selv igjen. «Ah, Gabriel. Er han ikke søt?»

«Seriest, Mindy? Du hater Gabriel.»

Mindy nikket fraværende og kikket bekymret over skulderen til Isabella. Hva var det som gikk av henne?

«Jeg synes vi skal snike oss innpå dem. Skremme dem skikkelig. Rope Politiet, eller noe sånt,» sa Isabella, og snudde seg tilbake mot Gabriel og Ralph. «Det ser ut som om de snart er ferdige. Så, hva sier du?»

«Nei, det er ikke verdt det.»

«Ikke verdt det? Det er jo du som alltid sier at Gabriel fortjener en skikkelig lærepenge.»

«Så glem at jeg har sagt det, da. Vi stikker.

Gabriel er dårlig nytt.»

«Dårlig nytt? Er du redd for ham, eller?»

«Selvfølgelig ikke.»

«Så kom igjen da.»

«Nei, vi stikker!»

«Vi venter jo på at Audrey skal bli ferdig. Hun kommer til å klikke hvis vi ikke er her når hun kommer ut.»

Igjen sendte Mindy et flyktig blick over skulderen til Isabella, og da Isabelle snudde seg fikk hun øye på en høy mann litt lenger borte, dekket av skygger. Han så ut til å være veldig interessert i det Gabriel og Ralph holdt på med. Han så dessuten ut til å snakke med noen.

«Skitt, er det en politimann som står der borte? Vi må advare Gabriel.» Isabella tok frem mobilen for å skrive en SMS til ham. Han visste nok ikke at hun hadde nummeret hans, men det fikk være det samme. Mindy så ikke ut til å få med seg ett ord av det Isabella sa. «Hallo? Jorda til Mindy!»

«Hm?»

«Han fyren der borte,» sa Isabelle, utålmodig.

Men nå var mannen plutselig borte.

«Du innbiller deg ting,» sa Mindy.

«Jeg innbiller meg ingenting!» hveste Isabella.

«Hva er det egentlig som går av deg? Du virker så rar. Hvorfor motsier du meg hele tiden og lurert på om jeg dikter opp ting?»

Mindy stirret tilbake på Isabella med en blanding av irritasjon og lattermildhet.

Med et stønn vendte Isballe søsteren ryggen, og hun rakk akkurat å se Gabriel og Ralph slenge sprayboksene ned i sekkene sine og forsvinne rundt nærmeste hjørne.

«Mindy? Isabella?»

Isabella sukket. Audrey var klar til å reise hjem.

Kapittel 3

Minnet

Moren til Gabriel skrøt alltid av at Bonnington Grove hadde vært et fantastisk sted for barna å vokse opp. Gabriel kikket seg omkring i den trange gata og fnyste. At den nå ble badet i lyset fra månen som kikket frem gjennom en åpning i skylaget, gjorde den om mulig enda mer blek og intetsigende. Mursteinshus etter mursteinshus, med hver sin klaustrofobiske hageflekk på fremsiden. Når Gabriel ble voksen skulle han få seg en stor villa, med en enorm hage og utsikt mot havet. I Gabriels øyne var Bonnington Grove uten tvil den kjedeligste gata i hele verden ...

... med ett lite unntak. Det gamle, falleferdige huset helt i enden av gata, inne blant de krokete trærne på Gosford Place. Mannen som hadde pleid

å bo der var en einstøing som en natt gikk i søvne, stupte kråke ned hele trappa fra andre etasje og døde. En av naboene fortalte i ettertid at hun hadde hørt ham hyle i flere timer før det brått ble stille. Det hadde hørt ut som han hadde de mest forferdelige mareritt, hadde hun sagt. Gabriel pleide å skremme småunger med at det gamle huset var besøkt. Oppspinn, selvfølgelig. Men ungene ble livredde. Sannheten var at Gabriel knapt hadde satt sin fot utenfor det huset på flere år. Bare synet av huset gav ham frysninger.

Helt siden Gabriel var en liten gutt, hadde han båret på et minne som hadde med dette huset å gjøre. Han regnet egentlig med at det det bare hadde vært en drøm. Men hvis det var tilfelle, var det i så fall snakk om en veldig levende drøm ...

I drømmen gikk han gjennom huset, ut i hagen på baksiden og videre ned en gjengrodd sti. Han kunne huske luktene, lyden av trafikk og mennesker som pratet. Han kunne til og med huske følelsen av å

gå barbent i det høye gresset. Han vandret inntil han nådde frem til en åpen slette. Der gikk han til høyre og inn på en ny sti som først førte ham inn i tett granskog, og så ut på en ny lysning. Og det var det som var så rart ... Det var ingen granskog i dette området, men det hadde føltes så virkelig.

Midt ute på lysningen sto en flere meter høy statue av stein. Statuen var av en mann i dress, med en spaserstokk i ene hånda, og en hvit hanske på den andre. Da Gabriel nærmet seg, vinket statuen til ham. «Velkommen Gabriel. Det du søker finner du rett over mitt hode,» sa den.

Gabriel så opp, men kunne ikke se annet enn blå himmel. Men stemmen fortsatte: «Det bare du vet om, Gabriel, er over mitt hode.»

Gabriel så igjen opp mot himmelen, men heller ikke nå var det noe å se.

«Det som ble atskilt, må ikke få bli ett igjen,» sa statuen.

Det neste Gabriel kunne huske, var at han rett

og slett snudde og gikk hjem. Han spurte ikke statuen hva det var han søkte, eller hva det var som var blitt atskilt, selv om han kunne gitt hva som helst for å få vite det.

Gabriel var fast bestemt på at det hele bare hadde vært en drøm, og at det derfor ikke var noe poeng i å finne ut av det. Det kunne umulig ha vært noe annet enn en drøm. Men likevel ...

Gabriel nådde frem til huset sitt, gikk inn og lot døra stå åpen bak seg. Han travet inn på kjøkkenet, der moren hans sto og lagde i stand middag.

«Hei Gabriel,» sa hun og strålte. «Hadde du det gøy med Ralph?»

Gabriel trakk på skuldrene, tok en brus ut av kjøleskapet og gikk inn på stua.

«Håper du er sulten, Gabriel! Bestefar kommer snart på middag, vet du!» ropte moren etter ham, mens han bykset opp trappa til annen etasje.

Gabriel stønnet. Bestefar blandet seg alltid mer

enn han burde, og Gabriel visste at planene hans for helga ikke ville slippe gjennom sensuren.

«Skal ikke ha mat!» svarte Gabriel. Han gikk inn på rommet sitt og slang igjen døra.

Foreldrene til Gabriel behandlet ham som om han var verdens snilleste og mest troskyldige gutt. Noe han vel kanskje en gang hadde vært. Snille, stille, fullstendig usynlige Gabriel.

Og nå nektet åpenbart foreldrene hans å se sannheten i øynene; at den lille gutten deres hadde blitt stor. Gabriel syntes for så vidt det var helt topp. Alle godene, uten engang å gjøre seg fortjent til dem – slik han en gang hadde trodd at han var nødt til.

Og jo lenger foreldrene hans fortsatte å late som om de ikke fikk med seg alt han holdt på med på kveldstid, desto bedre. Først om fem år var han myndig, og han hadde ikke holdt ut at de blandet seg i hver minste ting, slik andre foreldre gjorde. Brydde seg med alt, ba dem skjerpe seg og kjeftet på dem.

Nei, det var bedre med foreldre som ikke brydde seg. Mye bedre.

Det ringte på, og Gabriel kunne høre bestefarens stemme nede i stua. Gabriel stønnet og satte seg opp i senga.

Bestefaren til Gabriel kom ofte på middagsbesøk. Han bodde i en liten leilighet på Alnwickhill Road. Han hadde flyttet dit da bestemoren til Gabriel døde.

Gabriel hilste bare så vidt på bestefaren da han kom ned fra annen etasje. Bestefaren smilte og nikket tilbake, før han gikk bort til middagsbordet med subbene skritt. Gabriel syntes han så eldre ut for hver gang han så ham. Moren til Gabriel hadde allerede satt frem maten, og lillesøsteren til Gabriel, Charlotte, hadde allerede satt seg. Pliktoppfyllende, som alltid.

Gabriel knuffet henne i skulderen idet han passerte, og satte seg på motsatt ende av bordet. Maten ble servert, og han ble sittende og pirke i den. Bestefaren til Gabriel poengterte som vanlig at det ville

være en skam om han ikke kom innom fra tid til annen, så flink som moren til Gabriel var til å lage mat. Men foruten dette og enkelte andre oppbrukte fraser, var det trykkende stille. Klirr, klirr. Tygg, tygg. Familien Blight var ikke en familie som snakket unødvendig mye.

Etter middagen ryddet moren til Gabriel av bordet, og faren til Gabriel hentet koffertene ned fra soverommet. Gabriel var redd for at han kom til å kjede livet av seg de neste par dagene. Bokstavelig talt.

Moren og faren til Gabriel gav Charlotte en god klem, og faren rufset Gabriel lett i håret. De gav bestefar litt penger, og gikk bort til utgangsdøra.

«Dere får oppføre dere fint i helgen da, så sees vi søndag kveld,» sa moren.

«Det skal vi,» sa Charlotte og sendte Gabriel et megetsigende blick.

Gabriel himlet med øynene. «*Lover. Kors på halsen, og alt det der,*» sa han, og moren nikkete

fornøyd.

Med en gang foreldrene hadde sagt ha det og lukket døra bak seg, begynte Gabriel å klø etter å komme seg ut. Og han kjente faktisk et lite stikk av dårlig samvittighet. Han hadde ingen planer om å oppføre seg. Det visste han, og det visste foreldrene hans.

«Okay, hvem er klar for Harry Potter og De vises stein, og en stoor bolle med popcorn?»

Gabriel unngikk bestefarens påtvungent begeistring blikk og luntet opp til rommet sitt. Han satte seg på senga og plukket opp mobilen. Ricky hadde sendt ham en ny SMS: *Har greiene? Med i kveld?*

Gabriel sendte ham et kort svar: *Nope. Bestefar er leid inn for helga. Men vi skal til byen i morgen. Møte meg på Forbidden planet klokka tre?*

Han fikk ikke noe svar.

Kapittel 4

Den lysende jenta

Isabella studerte det lille insektet i vinduskarmen. Hun kunne ikke navnet på det, men det var vakkert. Det holdt på å rengjøre de skinnende blå vingene sine, og så ikke ut til å ha en eneste bekymring i verden. Isabella sukket.

«Og hva glor du på nå da, Isabella?» Mindy kom brasende inn på rommet og lente seg over skulderen hennes. Vindkastet som fulgte, fikk insektet til å flakse ut i rommet.

«Ingenting. Ikke nå lenger i alle fall,» sa Isabella.

Mindy blåste henne ertende i øret.

«Hva er det du holder på med? Slutt.»

Men Mindy bare fortsatte. Og da Isabella

prøvde å dytte henne vekk, satte hun til å kile henne under armene.

«Flytt deg!» sa Isadora og knuffet til søsteren, så hun ramlet bakover på senga.

Mindy kikket sint opp på henne. «Du bør passe deg ...» sa hun og strente ut av rommet.

Det var noe guffent ved blikket Mindy sendte henne – noe ukjent. Du bør passe deg? Isadora hadde aldri hørt søsteren sin si noe slikt ...

Da Isabella la seg samme kveld, ble hun liggende og tenke på de virkelige foreldrene sine. Isabella og Mindy visste ingenting om dem, foruten at moren hadde forlatt dem på et barnehjem rett etter at hun hadde satt dem til verden; et faktum som hadde hengt ved dem som en mørk skygge i alle år. Hvorfor hadde hun forlatt dem? Elsket hun dem ikke? Og hva med faren? Var han i live? Var moren i live? Savnet hun dem? Angret hun på det hun hadde gjort? Så mange spørsmål, men ingen svar ...

Det året Isabella og Mindy fylte to år ble de adoptert av ekteparet Audrey og Astor Pilking. Men Isabelle og Mindy var enige om at det hadde vært bedre om de lot være. De hadde foretrukket å bo på gata. Nå var Astor død, og Arna hadde ansvaret for dem alene. Arna hadde en gang sagt at det måtte hvile en forbannelse over dem, siden alle rundt dem enten forlot dem eller døde.

De kunne knapt vente til de om noen få år var gamle nok til å flytte der ifra. Isabella drømte om en stor hage, med alle typer blomster, frukttrær, og busker fulle av vakre insekter hun kunne studere, slå opp og lese om. Men inntil videre fikk hun nøye seg med blomstene hun hadde på det lille bordet ved vinduet på rommet sitt.

Isabella la seg under dyna med et sukk, og lukket øynene. Hun lå med ryggen vendt mot det store speilet ved vinduet. Og etter kort tid fikk hun følelsen av at noen så på henne. At noen studerte både henne og

rommet hun lå i ... Det er bare innbilning, Isabella, sa hun til seg selv, mens hun knep øynene igjen og prøvde å sovne. Men ilingene nedover ryggen gav seg ikke. Dette hadde skjedd flere ganger før. Hun kunne ikke skjønne hva det var som igjen og igjen gav henne denne følelsen.

Isadora åpnet øynene og kikket forsiktig ut i rommet. Og hun ble straks mye roligere. Den lille, svakt lysende jenta som Isadora så hver gang hun var trist eller redd, hadde kommet for å trøste henne. Jenta var alltid kledd i den samme gamle, grønne kjolen. Hun hadde langt mørkt hår og snille brune øyne, og hun sang en trøstende sang for Isabella, som med en gang fikk henne til å føle seg bedre. Isadora visste ikke om hun var et spøkelse, eller om hun i det hele tatt eksisterte. Men det var heller ikke viktig for henne lenger.

Jenta kom nærmere og satte seg på huk ved senga hennes. Hun smilte varmt til Isabella og la en hånd på skulderen hennes. Så satte hun til å synge

denne sangen, som alltid evnet å fylle henne med en slik fred.

Slik blomster svaier i vind, under ben,
skal ungene leke til dagen er sen.
Den frie lek blant planter og dyr,
skal starte samtidig som morgenen gryr.

Der ute, hvor eventyr aldri tar slutt,
skal barna få være til dagen blir brutt.
Mens solen er varm over hodene små,
skal barna få leke, for målet å nå.

Det målet der fremme som alle vil finne,
et land som er borte fra voksen manns minne.
De står ikke stille, men søker å samle
en bortgjemt skatt, som er skjult for de gamle.

Det var en enkel sang ... om lek, om eventyr. Men teksten var ikke på langt nær like viktig for Isabella, som den vakre stemmen til jenta som sang den. Også i kveld gjorde den henne til slutt rolig nok til å kunne sovne. Alle bekymringer var for en kort stund glemt.

Kapittel 5

The Amazing Mr. Endrow

Dagen etter tok bestefar dem med til Edinburgh Zoo, før de dro inn til sentrum og kikket i butikker en stund. Gabriel likte å kikke i butikker når foreldrene var med, men bestefaren deres hadde for det første ikke råd til noe særlig, og for det andre var han ikke til å rikke en tomme når han først hadde sagt nei. Ferien var snart over og Gabriel var gretten fordi skolen snart begynte. Han hadde surmalt hele dagen, og grepet enhver mulighet til å vise hvor dårlig humør han var i. En tilfeldig utvalgt gubbe ble rasende, etter at en eller annen idiot hadde latt isen sin bli liggende igjen på benken.

Bestefar hadde sagt at Gabriel og Charlotte kunne

velge seg ut en ting hver. Han skulle betale, men understreket at de ikke måtte velge noe som var altfor dyrt. Han kikket spesielt på Gabriel da han sa dette, og Gabriel trakk på skuldrene og himlet med øynene – noe bestefar visst syntes var artig, for han flirte og blunket lurt til ham.

Gabriel fnyste og dro hetten på genseren sin over hodet. Det var nettopp dette som var så irriterende med bestefaren. Det satte en stopper for kreativiteten.

De gikk innom en lekebutikk hvor Charlotte valgte seg ut en tegnefilm, og Gabriel ledet så med subbbende skritt an mot tegneseriebutikken Forbidden Planet, hvor han håpte at Ricky ventet på ham mellom reolene, med en godt skjult kartong med røyk.

Forbidden Planet lå på South Bridge, en av Edinburghs mange travle handlegater. Og også denne dagen føltes det som om de gikk i kø. De var omgitt av ivrige jenter ute på klesshopping, unger som

maste på foreldrene sine om godteri og leker, eldre skrålende damer fotfulgt av lydige ektemenn, og ikke minst alle de små flokkene av røykende, fnisete og usikre tenåringene som okkuperte benker, busstopp og kioskhjørner nedover hele gata; usikre blikk og smil utvekslet mellom flørtende jenter og gutter, en lærerimitasjon, en gjengivelse av en episode fra gårsdagens trening. Og da Gabriel gikk forbi, ble de brått stille alle sammen. Mange sendte ham beundrende blikk. Noen av dem kjente ham ikke igjen, mens andre igjen stirret utfordrende på ham. Og Gabriel solte seg i glansen. Charlotte himlet med øynene. Og bestefaren deres ... ja, han så ikke ut til å legge merke til noe som helst.

Gabriel kikket fra den ene til den andre, hilste på de rette karene og sendte utvalgte jenter et lite smil.

«Da venter vi inne på Piemaker. Skal jeg bestille noe til deg?» sa bestefar, da de sto utenfor den svartmalte fasaden til Forbidden Planet.

Gabriel ristet på hodet, og bestefar nikket. Gabriel forsikret seg om at Charlotte og bestefar faktisk gikk inn på Piemaker og bestilte, før han åpnet døra og gikk inn i det han som yngre hadde ansett å være himmel på jord. Han leste mye mindre tegneserier nå enn da han var yngre. Før hadde han søkt tilflukt i de fantastiske fortellingene om trollmenn, drager og monstre når ting ble vanskelig. Nå var det han som gjorde ting vanskelig for enkelte, og sannsynligheten var stor for at han kunne komme til å møte på enkelte av dem her i dag.

Han tok et par steg inn mellom de nærmeste reolene, og ble plutselig svimmel; han fikk en underlig følelse av at noe lokket på ham lenger inne i lokalet. Kanskje var han mer sulten enn han først hadde trodd ... Gabriel forsøkte å riste av seg følelsen, og han klarte det delvis. Han kunne ikke se noen tegn til Ricky, men klokka var ikke fullt tre ennå. Forhåpentligvis var han rett rundt hjørnet. Gabriel lusket frem og tilbake mellom reolene, og lot som

om han leste bakpå bøkene han tilfeldig plukket ut av hyllene. Han kjente et øyeblikk på en slags melankoli, som om bøkene og tegneseriene i reolene var gode, gamle venner som han ikke hadde møtt på evigheter. Venner han ikke kunne tillate seg å omgås lenger. Et kort sekund lengtet han etter å være et barn igjen. Men du er ikke et barn lenger. Han skulle sette boka han holdt i hendene tilbake på hylla, da han fikk øye på det ...

Noe lyste, eller rettere sagt blinket, i en av hyllene på motsatt side av rommet. Gabriel slapp boka han holdt i hendene, og igjen kom følelsen av at noe kallet på ham. Han begynte å gå, og for hvert steg han tok økte han tempoet, inntil han nesten løp mot hylla. Han fikk tak i gjenstanden og snudde seg for å løpe tilbake. Til sin store forundring så han at han holdt et helt ordinært tegneseriehefte i hendene. Jeg må ha sett feil, tenkte han og så opp mot hylla igjen. Men det var tegneserieheftet som hadde blinket.

Gabriel var andpusten og forvirret. Han forsto

ikke hva som hadde gått av ham. Det eneste han visste var at han hverken kunne få seg til å kaste bladet på gulvet, eller få blikket vekk fra det. THE AMAZING MR. ENDROW sto det med hvite blokkbokstaver på forsida, og under overskriften var det tegnet en fjollete mann med enorme briller, gule sko og en lyseblå frakk dekket av sommerfugler.

Og nå kom bestefar strenende inn i butikken.

«Jeg vil ha dette,» sa Gabriel.

Bestefar så forvirret ut. Han kremtet og spurte om det gikk bra med ham.

Og først nå la Gabriel merke til kaoset i butikken. Blader, bøker og modeller av superhelter lå strødd utover gulvet. Flere av reolene hadde veltet, og han var den eneste gjenværende i lokalet.

«Hva skjedde?»

«Et nytt jordskjelv. Et av de kraftigste hittil,» sa bestefar og rynket øyenbrynene. «Merket du det ikke?»

Gabriel ristet fraværende på hodet.

Kapittel 6

Ugjenkjennelig

Isabella krabbet ut fra under skrivepulten sin og luntet ut i den trange og mørke gangen utenfor soverommet. Jordskjelvet hadde ført til strømbrudd, flere av bildene på veggene hadde falt ned, og Audreys hylle med pyntegjenstander hadde veltet. Halvparten av de dillete figurene lå nå knust på gulvet. Audrey ville så absolutt ikke bli glad for dette. Den lille leiligheten luktet til vanlig sterkt av gammelt støv, og nå var det som om skjelvet hadde ristet alt støvet fra det siste tiåret ut av veggene. Isabella hostet og harket, og satte føttene forsiktig ned mellom alle glasskår og splintrede billedrammer på vei mot rommet til Mindy. Hun skulle akkurat til å rope på henne, høre om det gikk bra med henne, da hun hørte stemmen hennes inne fra soverommet. Isabella stoppet brått. Det kunne

høres ut som om Mindy snakket med noen. Isabella listet seg helt bort til døra og kunne høre søsterens lavmælte stemme der inne. «Alt går etter planen. Bør ikke ta mer enn et par dager.» Hva i all verden var det hun snakket om? «Hm? Vet vel ikke jeg. Kanskje du har et bedre forslag?» fortsatte Mindy. Det ble stille en stund. «Ja, selvfølgelig. Jeg beklager.» Isabella lyttet, men hun kunne ikke høre andre stemmer enn Mindys. Øvde hun inn en monolog, eller noe?

«Gikk det bra med deg, Mindy?» sa hun idet hun gikk inn på rommet, der Mindy satt på senga med ryggen vendt mot henne.

Mindy snudde seg med et rasende uttrykk i ansiktet. «Hvem har sagt at du kan komme inn hit?»

Isabella rynket øyenbrynene. «Jeg ... skulle bare sjekke om du ... Hvem var det egentlig du snakket med?»

«Jeg ... Ingen.»

Isabella fnyste. «Jeg hørte at du snakket med noen.»

«Ut.»

«Hæ?»

«Kom deg ut! Og neste gang banker du på!»

Isabella la armene i kryss, og hevet øyenbrynene som om hun sa Ja, bare prøv deg! Og Mindy lot seg ikke be to ganger. Hun reiste seg fra senga med det samme og dyttet Isabella ut av rommet. Hun smalt igjen døra, og Isabella ble stående lamslått utenfor i det svake lyset fra kveldssola som sendte noen få siste stråler inn i den ellers mørklagte gangen. Mindy var i ferd med å forandre seg, og Isabella likte dårlig retningen det så ut til å ta ...

To timer senere satt de begge inne på stua, i hver sin lenestol. Audrey hadde ryddet opp i det verste rotet der inne, slik at jentene skulle ha et sted å oppholde seg mens hun satte kontoret sitt i stand. Isabella forsøkte å lese ei bok, men klarte ikke å konsentrere seg om historien. Mindy satt i en av lenestolene på andre siden av rommet og stirret på henne, mens hun tap-

pet føttene mot gulvet. De hadde vært inne hele ettermiddagen, og Mindy hadde blitt mer og mer rastløs for hvert minutt som hadde gått. Isabella sendte søsteren et oppgitt blick, men ble bare møtt av et ertende smil – og mer tapping med føtter.

«Kan du holde opp?» sa Isabella, og nikket megetsigende bort mot kontoret til Arna.

«Kan du slutte å være så kjedelig?» svarte Mindy og reiste seg fra lenestolen. «Leser og leser og leser ... Kan vi ikke gjøre noe gøy?» Mindy begynte nå å tromme på en av kommodene på stua.

«Mindy ...» insisterte Isabella. «Skjerp deg.»

Hun kunne høre kremting inne fra kontoret til Arna nå.

«Få meg til å stoppe, da vel,» sa Mindy og trommet mer innbitt.

Isabella stønnet og la fra seg boka si. Hun reiste seg og gikk mot søsteren sin med bestemte skritt.

Mindy satte til å løpe mellom møblene, mens hun trommet og slo på alt hun passerte.

«Mindy! Hold opp!» Isabella prøvde å få tak i armene til Mindy, men hun bare vrei seg løs. «Hva er det som feiler deg? Kan du slutte?» Isabella fikk tak i den ene hånda til Mindy og holdt den fast. Men før hun fikk sagt et ord til, klappet Mindy til henne, så hardt at hun falt bakover over stuebordet.

Mindy stirret sint ned på Isabella, som kikket sjokkert tilbake på søsteren sin, da Arna kom strenende ut fra kontoret sitt.

«Hva er alt dette bråket!?» ropte hun. «Forklar deg selv, Isabella. Hva gjør du oppe på stuebordet?»

«Jeg snublet ...» sa Isabella og skulte opp på søsteren sin. Mindy smilte dette ondskapsfulle smilet igjen. Det var offisielt. Mindy hadde gått fra vettet. De hadde kranglet mye, men aldri hadde de gått så langt som å slå hverandre. Det hadde vært de to mot røkla. Nå var ikke Isabelle så sikker på akkurat det ...

Kapittel 7

Tomme ruter

Ricky var glemt. Kartongen med røyk var glemt. Alt var glemt. Alt foruten THE AMAZING MR. ENDROW.

Bare synet av tegneserieheftet fikk ham til å ville spy. Likevel var det først da de kom inn døra hjemme at han klarte å legge det fra seg – som om det hadde klamret seg til hånda hans hele veien hjem. Han rødmet av frustrasjon og sinne, og slang seg ned i nærmeste stol. Der ble han sittende og myse bort på det dumme bladet, omgitt av et salig kaos av glasskår og veltede møbler. Charlotte løp rett inn på kjøkkenet for å sjekke hvordan det sto til der, mens bestefar med et trist sukk tok av seg ytterjakka og satte den lille bokhylla nærmest døra tilbake på plass. Han fikk øye

på tegneserien til Gabriel, og plukket den opp fra stuebordet. Han tok lesebrillene opp av brystlomma på skjorta, tok dem på seg og studerte forsiden med hevede øyenbryn.

«The Amazing Mr. Endrow ...» sa han, og tok med seg bladet bort til lenestolen ved utgangsdøra, og satte seg godt til rette. «Charlotte! Kom ut på stua, så skal vi lese en historie! Jeg kan trenge en liten pause før vi tar fatt på dette rotet ...»

Charlotte kom med en gang løpende ut fra kjøkkenet, og Gabriel kjente at han ble irritert. Det var hans tegneserie, og han bestemte hvem som skulle få lese den. Hvis han ville, kunne han brenne den med en gang, slik at søsteren ikke fikk høre noen historie. Men han ble likevel sittende og lytte i smug, mens bestefaren leste.

Historiens hovedperson, Mr. Endrow, var en småsprø (og i egne øyne misforstått) forsker, eventyrer og oppdager, som på grunn av sin eksentriske væremåte

og til tider dårlige valg av allierte, hadde veldig få nære venner, og de få vennene han hadde stolte ikke lenger fullt og helt på ham. Bestefar bladde om side etter side og historien ble stadig mer spennende. Mr. Endrow reiste i tid, hadde jevnlige samtaler med et forlatt spøkelse, og gav seg selv enorme muskler ved hjelp av en spesiell drikk, for så å overvinne et uhyrlig monster. Gabriel gjespet likevel ofte, for å ikke avsløre at han faktisk likte historien.

«Det var da merkelig,» sa bestefar og bladde fort gjennom de neste sidene i bladet. «Det ser ut til at store deler av historien mangler.» Gabriel lot som om dette ikke brydde ham i det minste. «Det må ha skjedd en feil hos trykkeriet. Vi får klage i morgen.» Bestefar la fra seg tegneserieheftet. «Men nå er det vel på tide at du legger deg, Charlotte. Vi får se om senga di fortsatt står,» sa han i et forsøk på en humoristisk tone.

Bestefar og Charlotte gikk opp i andre etasje, og Gabriel ble sittende og ergre seg over at han ikke fikk

høre resten av historien. Han reiste seg og plukket opp heftet. I bakerste halvdel av bladet var det tegnet opp ruter og snakkebobler, men det var ikke tegnet eller skrevet en ting. Gabriel bladde tilbake til den siste illustrerte ruten. Der var Mr. Endrow tegnet med ryggen til, på vei ut av huset sitt. Gabriel klappet igjen bladet og kastet det hardt ned på gulvet – da det ringte på døra ...

Epilog

Rigerians planer

Fem kilometer nordvest for Gerwins slaveby, ved den langstrakte innsjøen Trohar, lå den fredelige fiskerlandsbyen Dora. Hit hadde flere av innbyggerne i Hiakor flyttet, da Gerwin sendte dem på flukt. Det hadde knapt vært plass til dem alle sammen, men likevel hadde de blitt tatt imot med åpne armer. Rigerian hadde ved en anledning uttrykt sin beundring for en eldre herremann fra Hiakor, for at han og familien ikke hadde rømt lenger av gårde. Mannen hadde smilt lurt og sagt: «Vi flyktet ikke. Vi forflyttet oss bare hit, for å kunne planlegge motangrepet.» Rigerian hadde nesten blitt enda mer imponert over at han hadde sagt dette til ham, for han regnet med at mannen visste hvem han var. Han hadde riktignok vært ravende full,

men likevel.

Innbyggerne i Dora visste godt at Rigerian var broren til mannen de hatet som pesten. Likevel gjorde de ham ikke fortredd. Kanskje var de redd ham. Mest sannsynlig. Men han var også overbevist om at de satte pris på ham, mye fordi han stadig snakket skit bak brorens rygg. Mang en gang hadde han fått store forsamlinger til å gråte av latter, når han (riktignok med fem, seks glass med sterkbrygg innabords) etter beste evne hadde imitert Gerwin, gjengitt ham som en stormannsgal tomsing som ikke kunne truffet Trohar-innsjøen med en stein, om han så sto i vannet.

Og sannelig hadde Gerwin godt av å bli latterliggjort. Han hadde alltid behandlet Rigerian som om han var dummere enn han egentlig var. Og Rigerian hadde spilt med, latet som om han var en svekling, bare for å en dag vise broren hvem som egentlig var den mektige av de to, for ikke å glemme den smarte av dem. Det Gerwin hadde i styrke, hadde Rigerian i dobbelt monn. Dessuten besatt Rigerian en målret-

tethet Gerwin bare kunne drømme om. Hvis han bare visste, tenkte Rigerian, idet han gikk inn mellom de små brune trehusene og kjente den sterke, men ikke ubehagelige lukten av fisk, blandet med lukten av tjære, bålrøyk og halm. Han tenkte tilbake på den dagen på slagmarken, da Tindra hadde mistet livet. Gerwin hadde blitt helt handlingslammet, som et lite barn alene i skogen. Rigerian hadde måttet tenke raskt. Han kunne ikke fortsette å kjempe mot entraene. Tiden var ennå ikke moden den gangen. Det gjensto fortsatt mye før han kunne sette inn støtet. Rigerian hadde ikke sett noen annen løsning enn å også la seg ta til fange av entraene. Bare slik ville Gerwin bevare troen på at han var sterkest. Rigerian var fortsatt i behov av brorens hjelp. Men ikke mye lenger nå. I fem hundre år hadde han utholdt stillestanden, side om side med broren. Et større offer kunne han ikke ha gjort – og fremdeles gjorde Gerwin narr av ham og behandlet ham som lort. Var det ikke for det komiske ved hele situasjonen, hadde han ikke holdt det ut.

Rigerian tok til høyre og fortsatte inn i et trangt, skyggefullt smug, hvor tomme kasser og tønner sto stablet langs veggene. Enkelte av tønnene var fulle av matrester fra kneipene i nærheten, samt fiskeinnvoller og annet snadder for sultne måker og rotter. I enden av det trange smuget kunne Rigerian se sjøen, farget oransje av den lave kveldssolen. Fiskebåtene lå forankret bortetter bryggen, og mastene var svarte mot sollyset. Han kunne høre den behagelige skvulpingen mot bryggepålene, som sto plantet i sjøbunnen.

Rigerian passerte et av landsbyens tre bordeller, og flere av jentene som hadde måttet bli voksne så altfor tidlig, kom nå spankulerende mot ham, med utfordrende miner og forførende bevegelser – inntil de så hvem han var og brått vendte oppmerksomheten vekk. Rigerian tok til venstre, og så det runde grønne skiltet, med påskriften Den tørste musling. Hvordan denne bula hadde fått navnet sitt, var og ble et mysterium for ham. Det ante ham at det hadde måttet være

alkohol inne i bildet da eierne fikk skiltet bestilt, og at de i ettertid ikke hadde hatt penger nok til å foreta endringer. Med så få faste gjester var det et under at eieren i det hele tatt fikk det til å gå rundt.

Rigerian nådde frem til døren, og dro den opp. En stank av svette, tobakk og dårlig brygg slo imot ham. Han dro lukten inn, en gang, to ganger. For å vende seg til den. Han gikk inn og øynene hans tilpasset seg raskt tussmørket. Seks enkle, runde bord sto plassert utover gulvet. Kun tre av dem var opptatt. Sju gjester, slettes ikke verst. Ingen så ut til å ofre ham en tanke da han kom inn – foruten bartenderen, Digirossoff, som satte fra seg glasset han holdt på å pusse rent og så sultent på ham. Ingen kjente Rigerians drikkevaner bedre enn ham, og han håpte vel at Rigerian heller ikke i dag ville skuffe ham.

«Herr Priva, kom inn, kom inn,» sa bartenderen i det som nok var et forsøk på en vennlig tone. «Det vanlige, antar jeg?»

Rigerian nikket, og satte seg på sin faste plass

ved vinduet. Enn så lenge hadde ingen vært dum nok til å okkupere dette bordet, uten å forsikre seg om at Rigerian definitivt ikke ville komme innom. Rigerian kikket ut gjennom det skitne vindusglasset, og tok frem silkeposen med tobakk fra innerlommen. Han så en rotte forsyne seg grådig av den fordervede maten i en av tønnene, og for sitt indre øye så han et kort øyeblikk Gerwin, fremoverlent over morens blodige kropp. Det desperate og samtidig oppspilte blikket hans hadde minnet ham mye om en sulten rotte. Han hadde visst at faren deres kom til å bli rasende, at de magiske evnene var enklest å få tak i når faren blot-tla følelsene sine – og Gerwin hadde vært så sikker på at han ville klare å overvinne ham. Men slik gikk det altså ikke ...

Da Rigerian hadde rullet seg en røyk, kom Digiroff bort med et glass brygg og en dram. Rigerian tømte drammen med det samme.

«En til,» sa han, og tente sigaretten med flammen fra talglyset på bordet.

Digiroff nikket og skyndte seg tilbake til baren.

Før han rakk å komme tilbake, ble døren åpnet og Herxas kom inn. Hun var kledd i en mørk, tettsittende kjole, og det mørke, krøllete håret hennes var blitt enda lenger siden sist. Hun kikket seg rundt, og fikk øye på Rigerian. Hun gikk bort til ham og satte seg på stolen på motsatt side av bordet. Rigerian møtte blikket hennes. Hun var en av disse kvinnene han nok kunne ha forelsket seg i, hadde omstendighetene ikke vært som de var, og hadde hun bare oppført seg litt mer dannet. Hennes stadige tyverier, hennes forkastelige manerer, og ikke minst hennes dårlige tannhygiene var i Rigerians øyne mildt sagt frastøtende.

Digiroff helte opp en ny dram i glasset til Rigerian, en sjenerøs sådan, og lot dem være i fred.

En kort stund ble Rigerian sittende og stirre på Herxas, og hun på ham. Til slutt var det han som brøt den kjedsommelige stillheten.

«Du skulle være her når jeg kom,» sa han.

«Jeg kan ikke ha kommet mange minuttene etter deg.»

«Jeg venter ikke på *noen*,» hveste Rigerian. «Andre venter på meg. Bestemmer jeg meg for å dukke opp først dagen etter, forventer jeg likevel at avtalen ikke blir brutt. Dette er et privilegium jeg har arbeidet hardt for. Du, på den annen side, har ingen slike privilegier overfor meg – overhodet ikke. Skjer dette igjen, vil du angre. Er det forstått?»

Herxas studerte øynene hans, som om hun forsøkte å finne ut hvorvidt Rigerian spøkte eller ikke. Hun fnyste. «Og de påstår at du ikke er like stormannsgal som broren din, at du er mer omgjengelig ...»

«Og igjen sløser du bort tiden min med pjatt, Herxas.»

Herxas sendte ham et blick som kunne drept en mann som hadde overvunnet helvetes varmeste ild.

«Så?» sa Rigerian, utålmodig.

Herxas trakk på skuldrene. «Alt går etter

planen.»

Rigerian himlet med øynene. En uke tidligere hadde han sendt Herxas over til Tellus, til hjembyen hans Tønsberg, for å innhente informasjon. Han kunne ennå ikke forlate Paladria selv. Inntil videre var han avhengig av disse slitsomme sendebudene. «Vel, selvfølgelig. Hadde noe annet vært tilfelle, anser jeg ikke deg å være av typen som ville ha våget å dukke opp. Noe mer matnyttig?»

Herxas la armene i kors. «Pengene først,» sa hun.

Rigerian snøftet. «Så nå skal du plutselig begynne å stille krav også?»

«Du lovte meg tjue damer for denne informasjonen.»

Rigerian stakk hånden ned i ene bukselomma og hentet frem én enkelt gullmynt, med bildet av grevinnen av Fhoghargi inngravert på ene siden. Hun skulle visstnok ha gjort mye for Plagmas velferd på 1900-tallet P.t., og hadde derfor blitt foreviget på øyas val-

uta. Og derav kallenavnet damer. Han la mynten ned på bordet og skjøv den mot Herxas i en brå bevegelse.

«Én? Spøker du med meg?» sa Herxas, og Rigerian kunne se hvordan sinnet var i ferd med å overmanne henne. «Det holder ikke til leie for en halv uke en gang. Veit du hvor mye dritt jeg har måttet gå gjennom for å få brakt denne informasjonen hit? Jeg burde ha fått hundre damer. Minst. Veit du hva? Behold mynten. Så beholder jeg informasjonen min.»

Hun reiste seg brått, og stolen hennes veltet. Hun strente bort til døren, åpnet den og løp ut. Men Rigerian tok henne igjen øyeblikket etter, og trykket henne opp mot veggen. Hun ynket seg, som en trassig liten jente.

«Går det smått med bedriften om dagen, Herxas?» sa han. «Du har da ikke akkurat vært den som har måttet tigge om penger tidligere.»

Rigerian visste godt at Herxas i lengre tid hadde ledet en av de største magi-tyveri-bandene på kontinentet. Banden hennes stjal magi fra de hardtar-

beidende magi-innhøsterne, og solgte den til høystbydende. Svært så klanderverdig, men også svært så lukrativt. Denne typen mennesker lot seg dessverre tiltrekke av menn som ham selv. Om ikke annet, fikk de jobben gjort.

Herxas møtte blikket hans. Var det et klandrende blikk han så? «Jeg har ikke tjent noe som helst på flere uker. Den trofaste gjengen min tok alt vi har tjent de siste månedene og stakk, midt på natta, uten et ord, da jeg fortalte dem at jeg hadde planer om å jobbe for deg. De har brutt all kontakt. De ble vel redde ...»

«Så det du sier, er at det er min skyld at du er i knipe?» Herxas snurpet leppene sammen, men sa ikke et ord. «Vel, jeg må bare beklage at jeg har vært så vennlig å gi deg arbeid.» Rigerians tålmodighet var i ferd med å ta slutt. «Hør her, Herxas ... Du skal være glad for at jeg i det hele tatt lar deg leve, nå som du vet det du vet. Hvis du da vet noe i det hele tatt?» hveste han. «Ditt eventuelle videre liv, er en nådig gave fra meg. Forstår du det? Jeg burde ha krevd in-

formasjonen fra deg med vold, og så tatt livet av deg. Og i tillegg krever du meg for penger? Det finnes dem som ville ha gitt opp alt for å få jobbe for meg.»

«Vel, jeg er ikke en av dem, så slipp meg!» sa Herxas. Rigerian kunne høre at hun var nær ved å begynne å gråte, men at hun tappert forsøkte å fremstå likegyldig og kald.

Rigerian sukket, og stakk hånden ned i innerlommen på jakka. Han løftet ut en brun skinntaske full av gullmynter, og han så at Tindras øyne lyste opp. «Enkelte mennesker er kun ute etter penger,» begynte han. «De er stadig på utkikk etter den som kan betale mest, og så lenge de får pengene sine, og vet at det er mye mer i vente, holder de tett. Slik er du, Herxas.» Herxas rynket øyenbrynene, som om hun ble fornærmet, men så myknet ansiktet hennes opp igjen. Kanskje innså hun at dette var sannheten. «Jeg ville teste deg,» fortsatte Rigerian. «Se om du var av typen som utelukkende siklet etter penger. Det var du – spesielt nå som du har fått en ørliten smak

av å være blakk.» Han helte myntene ut i hånden, og talte opp tjue stykker, som han så gav til Herxas. «Og fordi du er som du er, eller kanskje snarere fordi jeg er en så holden mann som jeg er, ser jeg ikke behovet for å ta livet av deg. Du kommer til å holde tett, så lenge du vet at jeg har mer penger å gi deg. Og tro meg, ingen har mer penger å gi deg enn jeg har, og i alle fall ikke mer penger enn jeg om kort tid kommer til være i besittelse av.»

Rigerian helte resten av myntene, mellom tretti og førti stykker, ned i skinntasken igjen, og la tasken ned i innerlommen. Han hevet øyenbrynene, og ventet på at Herxas skulle begynne å snakke.

Herxas rensket stemmen. «Erog sa at han har klart å åpne gravkammeret, med formelen du gav ham?» Det var åpenbart at Herxas ikke ante hva dette skulle bety, og godt var det.

Erog var Rigerians direkte underordnede, en dyktig trollmann, med en ufordragelig personlighet. Selvgod, skrytete, høylytt. Rigerian var glad for at

såpass store avstander skilte dem, enn så lenge.

«Utmerket,» sa han. «Mer?»

«Han sa at alle hundre portalene er åpnet mot ... samme dato?»

Rigerian smilte bredt, og snudde seg tankefull vekk fra Herxas. Han hadde vært redd for at det skulle være umulig å få gjennomført.

«Og han ba meg spørre deg hva du tenker rundt forbudet? Og bivirkningene?»

Rigerian snudde seg brått mot Herxas igjen, og hun så ut til å bli et halvt hode lavere av frykt. «Du kan be ham holde kjeft om det forbudet! Det er nedlagt av Vardalene, og deres lover og forbud gjelder ikke meg, de er snarere oppfordringer til å gjøre det motsatte!»

Tidsreise var nærmest tabubelagt blant entraene. Faren hans hadde selv reist i tid, og på bakgrunn av hans tidsreiser hadde entraene vunnet stor innsikt. Å gjøre tidsreise ulovlig var bare Vardalenes fåfengte forsøk på å forsvare det de anså som godt. I Rigeri-

ans øyne var de en gjeng med hyklere, som først når alt som var å vinne på tidsreise var deres, gjorde det ulovlig for enhver annen å gjøre et forsøk.

Han var selvfølgelig klar over farene ved tidsreise, men det var en helt annen sak. Går en naken ut i stormen, kan en stå i fare for å pådra seg en lungebetennelse. Men enkelte ganger er en nødt til å løpe naken ut i mørket, fordi huset brenner. Reiste man i tid kunne man ende opp med å brått bli eldgammel, ende opp med forstanden til et lite barn, bli dement eller på annet vis forstyrre den hårfine balansen i universet. Faren hans hadde dessuten fortalt at han følte han mistet en liten del av sjela hver gang han reiste i tid. Han hadde bedt sønnene sine vise større forstand enn ham – og la det være. Bivirkningene var mange, men hvordan kunne han la være når hans egen far ikke fikk større mén enn han gjorde?

Herxas så ut til å ha mer på hjertet, men var åpenbart redd for å åpne munnen etter Rigerians raseriutbrudd.

«Du overrekker bare det du er blitt fortalt, Herxas. Det er ikke deg jeg er sint på.» Herxas nikket. «Du kan gi Eroq beskjed om at alt skal fortsette etter planen.» Igjen tok Rigerian frem skinntasken, tok frem ti gullmynter og gav dem til henne. «Og hold øyne og ører åpne. Meld fra om enhver liten kommentar som du mistenker kan gjøre at planene mine blir avslørt. Forstått?» Herxas nikket. «Hver gang du melder ifra om svikere og dobbelagenter, venter tjue nye damer på deg her hos meg.»

Rigerian gav med et enkelt nikk tegn til at Herxas skulle pelle seg avgårde, og hun var ikke sen med å ta hintet. Hun forsvant raskt rundt et hushjørne, som en slange, tenkte Rigerian, og svelget. Tvetunget, listig, livsfarlig ...

Med smått ustødige skritt gikk Rigerian igjen inn på Den tørste musling, og satte seg ved bordet han nettopp hadde forlatt. Han kjente at et panikkanfall var i emningen. Og da var det kun én ting som hjalp. Han tømte glasset med sterkbrygg i tre store slurker

og løftet en hånd, som tegn til at bartenderen skulle gi ham en til.

Rigerian hatet å overlate ansvar til andre. Stolte ikke på noen. Livet hadde lært ham dette. Hadde han bare kunnet reise over til Tellus ... Tanken på at han var avhengig av hjelp fra entraer, disse grensevokterne, gjorde ham kvalm. Kanskje hadde også det sure brygget og stanken i lokalet noe av skylden for kvalmen. Men i all hovedsak var det følelsen av maktesløshet. Inntil videre fremsto Gerwin som den åpenbare sjefen utad. Dermed var Rigerian fortsatt avhengig av broren.

Digiroff kom bort til ham med enda et glass med brygg. Glass nummer to var allerede snart tømt. Rigerian drakk inntil nervene forsvant og ble erstattet av en følelse av uovervinnelighet, og ... var det glede? Han spanderte en runde på de smått forskremte gjestene, og skrøt av alle de magiske kreftene sine. De uklare ansiktene som omgav ham flirte, fnyste og skrålte, som om de ikke helt trodde på ham. Eller

kanskje våget de ikke annet enn å le når han forsøkte å være morsom? Rigerian viste frem sin evne til å fly, men etter en runde rundt i rommet endte flyturen med et svalestup rett i veggen. Det gjorde godt å oppføre seg som en idiot. Han ble liggende på gulvet og uffe seg et øyeblikk, før han kom seg på bena igjen med et glis.

«Digiroff! En runde til på hele gjengen!» brølte han, til enorm jubel fra resten av karene i rommet.

Fire glass med brygg ble til åtte, ble til tolv. Og mens solen var på vei opp og sendte sine første varme stråler inn mellom trehusene i Dora, sjanglet Rigerian hjemover, med tom pengetaske og en kriblende følelse i hele kroppen som han visste ville endre karakter i løpet av de neste timene. Engstelsen for at noe skulle gå galt ville komme tilbake, og han ville måtte lide seg gjennom kvalme og en umenneskelig hodepine. Men akkurat nå var han så lykkelig han var i stand til å bli på Paladria. Og det gjorde det hele verdt det. Dessuten ville hans rolle som lillebror, svekling

og drukkenbolt snart være ferdigspilt, så hvorfor ikke ta den helt ut når han først var i gang?

Les den spennende fortsettelsen i neste episode:

Jaget